

ת"פ (חדרה) 22774-11-23 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (חדרה) 22774-11-23 - מדינת ישראל נ' פלונישלו חדרה

ת"פ (חדרה) 22774-11-23

מדינת ישראל

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד יובל זמר

בית משפט השלום בחדרה

[21.07.2024]

כבוד השופט אלכס אחר

גזר דין

הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן והורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג) - סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תקיפת סתם (בן זוג) - סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, היזק לרכוש במזיד - סעיף 452 לחוק העונשין, תקיפה סתם (קטין על ידי אחראי) - סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין ואיומים - סעיף 192 לחוק העונשין.

בתמצית, לפי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם והמתלוננת היו בני זוג נשואים מזה 17 שנה שגרו יחד עם שלושת בנותיהן הקטינות.

בתאריך 25.10.23 התקשר הנאשם אל המתלוננת ואיים עליה שיכניס לה את הסכין מהפה ויוציא אותו מאיבר מינה, שידקור אותה בכל הגוף ושהיום היא מתה וזאת בעקבות כך שהמתלוננת התעמתה עם הנאשם וחסדה שהוא בוגד בה.

יום קודם לכן, בעקבות חשדות המתלוננת, הנאשם שבר את מכשיר הטלפון של המתלוננת ואיים על אחותה של המתלוננת כשאמר שיחכה לאחותה מתחת לבית ויחתוך לה את הפנים. הנאשם לקח זוג מספרים חדות, הוריד מהן את ידידות המספרים והצמיד את להב המספרים לבטנה של המתלוננת. המתלוננת הדפה את הנאשם אך זה בעט בה בכל חלקי גופה, מנע ממנה לישון בחדר השינה, קילל אותה ואיים עליה שידקור אותה. כשלושה שבועות קודם לכן, על רקע סירוב המתלוננת לסדר את המחסן, בעט הנאשם ברגלה של המתלוננת וקילל אותה. בעקבות חששה, ניגשה המתלוננת לסדר את המחסן תוך שהנאשם עומד מחוץ למחסן ומקלל אותה.

בתאריך 14.01.23 לקח הנאשם את הטלפון הנייד של בתם הקטינה, ילידת 2009. המתלוננת ביקשה מהנאשם להשיב לקטינה את הטלפון משום שהיא זקוקה לו לפעילות חינוכית. הנאשם השליך על המתלוננת כוס מלאה בנוזל והכה אותה במכת אגרוף שמעוצמתה נהדפה על מתקן המים ונפלה לרצפה. הנאשם בעט בפניה של המתלוננת בכל פעם שניסתה לקום. בעקבות כך, נטלה הקטינה סכין מטבח, ניגשה לנאשם וצעקה עליו שיקום מהמתלוננת. בתגובה, הכה הנאשם באמצעות ידו את הקטינה בידה והכריח אותה ואת אחותה להיכנס לחדרן ולסגור את הדלת. הנאשם המשיך לתקוף את המתלוננת ומשך אותה משערות ראשה לתוך חדר השינה תוך שהמתלוננת צועקת "די משטרה". 2 הקטינות יצאו מחדרן וניגשו לסייע למתלוננת אך הנאשם הוציא אותן פעם נוספת והמשיך להכות את המתלוננת באגרופים ובעיטות בכל חלקי גופה. בעקבות האמור נגרמו למתלוננת המטומות ברגליה ובעיניה. הקטינה שאלה את הנאשם מדוע הוא מרביץ למתלוננת והנאשם השיב: "אם הייתי מרביץ לה כמו שאני מרביץ לגבר היא הייתה מתה, אני לא מרביץ לה חזק".

הנאשם עצור מתאריך 25.10.23. בדיון שהתקיים בפני בתאריך 21.03.24, הודיעו הצדדים שגובש ביניהם הסדר לפיו כתב האישום יתוקן והנאשם יודה ויורשע בעבירות המפורטות בכתב האישום המתוקן.

טיעונים לעונש

בתאריך 04.06.24 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

המתלוננת העידה בפניי, בעודה יושבת ליד התובעת, רועדת ודיברה בכנות ומדם ליבה. המתלוננת סיפרה שכבר התגרשה מהנאשם וכיום היא ושלוש בנותיהם מטופלות פסיכולוגית בשל השנים בהן חיו המתלוננת והנאשם יחדיו. היא סיפרה "שנוכחותו של הנאשם בבית הייתה קשה, עד כדי פחד והליכה על ביצים". אף אחת מהן לא יכולה הייתה להביע דעה והיא איבדה צלם אנוש. הבת הקטנה מתכווצת ואוטמת אוזניים כל פעם ששומעת צעקות, הבת האמצעית "סטתה מהמסלול" ומטופלת באופן מקצועי גם בעזרת גורמי הרווחה, הבת הגדולה בורחת ללימודים. המתלוננת הצטערה שבמשך 17 שנים גרמה לבנותיהם לסבול "את בית הזוועות שהנאשם יצר". כל יום פחדה מהנאשם וכל יום היה עוד יום לשרוד.

המתלוננת שיתפה שיש לה צלקות פיזיות ונפשיות והיא חוששת ומפחדת מהנאשם אפילו כעת כשהם גרושים. המתלוננת העידה שכרגע האווירה בבית אחרת ויש שקט והבנות לא נחשפות יותר לכל מה שראו וביקשה שקט לה ולבנותיהם.

במסגרת טיעוניה, המאשימה עתרה לקביעת מתחם ענישה שנע בין 18-30 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה הצופה פני עתיד וקנס.

המאשימה הפנתה לעובדות כתב האישום המתוקן המעידות שהנאשם היה הן פיזית והן מילולית במספר אירועים כלפי המתלוננת וכלפי ביתם המשותפת כאשר חלק מהעבירות בוצעו בנוכחות בנותיהם של בני הזוג. המאשימה הגישה את תמונות החבלות שנגרמו למתלוננת (ת/1) וכן הפנתה את בית המשפט לפסיקה שתואמת את מתחם העונש ההולם לגישתה.

המאשימה הגישה את גיליון הרשעותיו של הנאשם (ת/2) ממנו ניתן ללמוד כי לחובתו הרשעות קודמות שהתיישנו. נטען כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, נטל אחריות וחסך זמן שיפוטי אך עם זאת, יש לתת משקל לעמדת המתלוננת שהביעה את כאבה העמוק וזאת בשים לב שהנאשם לא ביקש הפנייתו לשירות המבחן ולא עבר טיפול כלשהו. לבסוף, ביקשה להשית על הנאשם עונש ברף הבינוני נמוך של מתחם העונש ההולם, לצד מאסר על תנאי פיצוי והתחייבות.

מנגד, ב"כ הנאשם ציין בטיעוניו שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ולקח אחריות על מעשיו מתוך רצון לחסוך מהמתלוננת ומבנותיהם את מעמד מתן עדותן בבית המשפט. ב"כ הנאשם התייחס לפסיקה אליה הפנתה המאשימה והפנה לפסיקה רלוונטית נוספת לטעמו לפיה ביקש לקבוע מתחם ענישה 8-20 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם הפנה לכך שעברו הפלילי של הנאשם התיישן ואיננו כולל עבירות אלימות במשפחה, הנאשם השתקם ועבר הליך גמילה ומאז מנהל אורח חיים נורמטיבי. עוד טען שהוריו של הנאשם אינם בקו הבריאות ולאמו לא נותרו חודשים רבים (נ/1) וכן שכיום הנאשם והמתלוננת גרושים. לאור אלה, ביקש ב"כ הנאשם למקם אותו בתחתית המתחם. הנאשם אמר שהוא מצטער בפני המתלוננת על מה שעשה.

דיון והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין. לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

מתחם העונש ההולם - נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

אין צורך להכביר מילים ביחס לחומרת העבירות בהן הורשע הנאשם גם לאחר תיקון כתב האישום, שכן הגם שלכאורה ניתן לומר שעבירות אלה אינן במדרג הגבוה של עבירות האלימות והרכוש, הרי שלא ניתן להתעלם מכך שמעשיו של הנאשם כוונו כלפי המתלוננת ובתו הקטינה, בעת ששהו בביתן. הנאשם תקף את המתלוננת, לעיתים לעיני בנותיהם תוך שאלה נאלצות להגן על אמן מפני אביהן. הנאשם הפגין כלפי המתלוננת אלימות וזלזול וכפי שהעידה בפניי, הנאשם יצר "בית זוועות" בו כולן נאלצו ללכת כמו על ביצים והיא חששה מפני הנאשם יום ביומו. הנאשם פגע בערכים המוגנים של ביטחון והגנה על שלמות גופן ורכושן של המתלוננת ובתה, ומעשיו מתבטאים בפגיעה בכבודן ובזכותן לשלום ושלווה.

לעניין זה, ראו ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל: "מעשי אלימות בתוך המשפחה, נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הצפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך המשפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד ההדדי. הפרתה של צפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת אלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש".

דברים אלה יפים גם לענייננו שכן המתלוננת, אשתו של הנאשם בזמן האירועים, ובתו זכאיות לביטחון ושלווה בביתן שהוא כאמור מקום מבצרו, כך גם זכאיות לשמירה על רכושן. ראו לעניין זה גם רע"פ 3719/21 פלוני נ' מדינת ישראל שם נקבע לעניין זה כדלהלן: "זה לא מכבר, עמדתי על הפסול שבתופעת האלימות בתוך התא המשפחתי, ההרס שיכול להיגרם בעקבותיה, ובפרט הפגיעה בתחושת הביטחון של יושבי הבית, כבודם ושלמות גופם".

אשר לעבירות אלימות נגד בן זוג נאמר ברע"פ 2486/19 נאטור נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.4.2019): "עבירות אלימות נגד בן זוג פוגעות בשלמות גופו של בן הזוג, בביטחונו, בכבודו ובשלוות חייו. יש לייחס לעבירות אלו חומרה יתירה, באשר ככלל הן מתרחשות בין כתלי הבית באופן הסמוי מן העין, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים בין בני הזוג, ולעיתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בן או בת הזוג". (ור' גם רע"פ 5227/20 אומר נ' מ"י (6/8/20)) למרבה הצער בית המשפט נחשף חדשות לבקרים כיצד ריב בין בני זוג עלול להסלים ולהוביל לתוצאות קשות יותר מאלה המפורטות בכתב האישום המתוקן.

לעניין זה, אפנה לע"פ 2506/20 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.21):

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה הטמונה בעבירות אלימות בין בני זוג ועל הצורך בענישה מחמירה הנותנת ביטוי לסלידה מעבירות מעין אלו (וראו למשל: ע"פ 1568/14 דובגלנוק נ' מדינת ישראל, פסקה 13 [פורסם בנבו] (31.3.2015); ע"פ 3011/17 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 14 [פורסם בנבו] (31.1.2019) (להלן: עניין פרץ); זאת, גם במקרים שבהם מדובר בבני זוג שנפרדו: ע"פ 4221/13 ואנונו נ' מדינת ישראל, פסקה 12 [פורסם בנבו] (26.3.2015)). וכפי שנאמרו הדברים בעניין פרץ:

"שנת 2018, אשר הסתיימה לפני שבועות אחדים בקול זעקה מרה, לימדה כי ממשות הסכנה הנשקפת לנשים מאליומות במשפחה איננה נחלת העבר. במהלך שנה אחת בלבד נרצחו 26 נשים על ידי בני זוג וקרוביהן - נתון מצמרר המשקף מציאות חברתית קשה עמה לא ניתן להשלים. בית משפט זה עמד, וחזר ועמד, על החשיבות העליונה של מיגור תופעת האלימות נגד נשים על ידי בני זוג, בין השאר באמצעות ענישה מחמירה ובלתי מתפשרת. לפני למעלה מעשור ציין השופט אדמונד לוי ז"ל את הדברים הבאים:

חדשות לבקרים אנו מתבשרים על גבר נוסף שחבל בבת-זוגו, ולא מעטים הם המקרים שהתקיפות הסתיימו במותה של הקורבן. את הרוח הרעה הזו יש לעקור מן השורש, ומקום שהסברה וחינוך לא עושים את שלהם, מצווה בית המשפט לתרום את תרומתו בדרך הענישה שינהיג (ע"פ 618/06 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (19.3.2007)).

[...] ואכן, השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוג וקרוביהן עולם כעוולתו נוהג. במצב דברים זה ענישה מחמירה נגד בני זוג אלימים הייתה ועודנה צורך השעה [...]. (פסקה 14).

דברים אלה נכתבו לפני כשלוש שנים, והם תקפים גם היום ביתר שאת. נסיבות ביצוע העבירות אינן עניין של מה בכך. עובדות כתב האישום המתוקן מתארות התנהגות מכוערת ואלימה של הנאשם, אשר אולי לא גרמה לחבלות חמורות בעלות נזק פיזי לטווח הארוך, אך יש בהן די בכדי לפצוע את הגוף ובמיוחד את הנפש. הנאשם קילל והשפיל את אשתו פעם אחר פעם, הכה בה ותקף אותה, הכה בה באגרופיו, בעט בפניה ובכל חלקי גופה ומשך בשיערה ולא חדל ממעשיו גם כאשר בנותיו התערבו ואפילו כאשר בתו לקחה סכין מטבח ואמרה לנאשם לקום מהמתלוננת. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, בפסיקה נקבע מנעד רחב של מתחם עונש הולם לעבירות בהן הורשע הנאשם וכל מקרה ומקרה נבחן לגופו על פי נסיבותיו.

בעניין זה ר' רע"פ 538/21 פלוני נ' מדינת ישראל (04.02.21) בו נדחתה בקשת רשות ערעור לאחר שהמערער הורשע בתקיפה וגרימת חבלה של ממש הן לבתו והן לאשתו ונגזרו עליו 7 חודשי מאסר בעבודות שירות תוך שנאמר: "תופעת האלימות במשפחה היא תופעה נפסדת הפוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון, כבודן ושלמות גופן של נשים, בתוך ביתם, מבצרם. בנסיבות העניין, משתקפת אף חומרה יתרה כשהמבקש תקף את בתו, תוך שניצל את כוחו - בעוד שבתפקידו כהורה עליו להיות למגן לבני ביתו. בהתאם לכך, נדרשת ענישה מוחשית, אשר יש בה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים מנקיטת אמצעי אלימות כלפי בני משפחתם (רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021))."

עוד ר' רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.01.21) בו נדחתה בקשת רשות ערעור לאחר שהמערער הורשע בתקיפה וגרימת חבלה של ממש לאשתו ובניסיון לתקיפה וגרימת חבלה של ממש ונדון ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות בעפ"ג ('חי') 39724-04-20. וכך בית המשפט המחוזי ציין:

"בית משפט קמא קבע מתחם ענישה נמוך במיוחד, הנע בין מספר ימים לשישה חודשי מאסר בפועל, מתחם שאינו עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות נגד בת זוג וגרימת חבלה של ממש, הן לגבי הרף התחתון, העומד ככלל על מספר חודשי מאסר, והן לגבי הרף העליון, בנוסף לרכיבי ענישה נוספים. משכך, לא ניתן משקל מספק לעיקרון ההלימה, ולעומת זאת ניתן משקל עודף לנסיבותיו האישיות של המשיב."

ברע"פ 643/24 חודוס נ' מדינת ישראל (29.01.24) - המערער הורשע בביצוע עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש- בת זגו ותקיפה סתם- בת זוג בשני אירועים. אושר מתחם ענישה הולם בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל. הנאשם, בעל עבר פלילי שנתמך בהמלצת שירות המבחן לצו של"צ, נדון ל-11 חודשי מאסר בפועל.

בעפ"ג (חי') 10803-06-14 פייבשנקו נ' מדינת ישראל (07.07.14) המערער הורשע בביצוע עבירות היזק בזדון ועבירה הגורמת חבלה של ממש- בת זוג. נקבע מתחם עונש הולם בין 3 חודשי מאסר בפועל ל-12 חודשי מאסר בפועל. הנאשם נדון ל-8 חודשי מאסר בפועל הגם שאינו בעל עבר פלילי.

בת"פ (חד') 13372-02-18 מדינת ישראל נ' קבדה (12.09.18) הנאשם הורשע בתקיפה של אחותו, חבל בה ואיים עליה, בין השאר על רקע של התמכרות לאלכוהול, ונדון לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל עם המלצה לשילוב בהליך גמילה בכלא.

נסיבותיו של מקרה זה אשר נדון בפני כפי שמתואר בעובדות כתב האישום המתוקן וכן הפסיקה אליה הפנו המאשימה וב"כ הנאשם גם יחד, מובילות לקביעה שמתחם העונש ההולם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשים, לצד הטלת ענישה הצופה פני עתיד, קנס ופיצוי.

קביעת העונש ההולם - נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

לחובת הנאשם 6 הרשעות קודמות בגין עבירות שונות שכולן התיישנו זה מכבר (ת/2).

הנאשם עצור מאחורי סורג ובריח במשך 9 חודשים, כאשר ידוע שתנאי המעצר קשים מתנאי מאסר, וודאי כאשר לפי טענות בא כוח הנאשם, שגובו באסמכתאות (נ/1), נלמד שהוריו של הנאשם סובלים ממחלות קשות ושלאמו ככל הנראה נותרו חודשים ספורים.

הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, לקח אחריות על מעשיו, חסך זמן שיפוטי יקר ובעיקר, חסך מהמתלוננת ומבנותיו להעיד על המעשים החמורים והכעורים שביצע. כמו כן, מאז ביצוע העבירות התגרש הנאשם מהמתלוננת.

מנגד, על האימה אותה הטיל הנאשם לימדה גם עמדת המתלוננת אשר העידה בפני בעודה יושבת ליד התובעת, התרגשה ורעדה בזמן עדותה, סיפרה על נזקי הנפש שגרם הנאשם במעשיו, על הצלקות אותן נושאת בגופה ובנפשה ושיתפה שגם כעת מפחדת מהנאשם.

על רקע זה, אציין שהנאשם לא ביקש הפנייתו לשירות המבחן ולא קיבל טיפול ייעודי לעבירות אלימות במשפחה אשר יעידו שעמדת הנאשם השתנתה ודרכי חשיבתו השתנו לטובה.

לאור הנימוקים שפורטו ובהתאם לעמדתה העונשית של המאשימה, סבורני שיש למקם את הנאשם ברף הבינוני התחתון של המתחם שקבעתי.

סופו של דבר, מבלי להקל ראש בנסיבות ביצוע העבירות, בשים לב לנתונים שפורטו ולעמדת הצדדים, אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 14 חודשים אשר יחושב ממועד מעצרו של הנאשם על פי רישומי שב"ס.

2. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על עבירות מסוג אלימות פיזית או מילולית כלפי הגוף ו/או הרכוש שעונשה שנתיים מאסר ומעלה, על פי חוק העונשין התשל"ז - 1977 ויורשע בה.

3. פיצוי למתלוננת בסך 5,000 ₪. סכום הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט באמצעות מרכז גביית קנסות עד ולא יאוחר מיום 10/11/24 ויועבר לרשות המתלוננת לחשבונה שפרטיו ימסרו ע"י המאשימה.

4. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 10,000 ₪, לפיה יתחייב להימנע מלעבור במשך 3 שנים לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על עבירות מסוג אלימות פיזית או מילולית כלפי הגוף ו/או הרכוש שעונשה שנתיים מאסר ומעלה, על פי חוק העונשין התשל"ז - 1977 ויורשע בה.

גזר דין זה מהווה פקודת מאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשפ"ד, 21 יולי 2024, במעמד הצדדים.